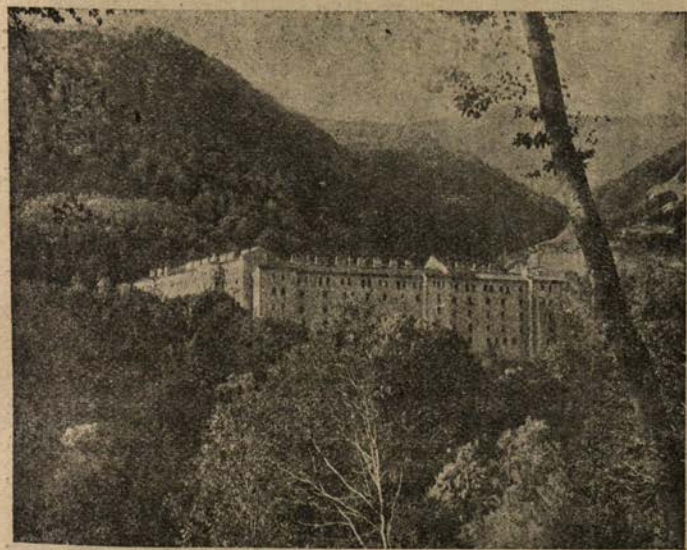

това, което видѣхъ. Грамадната 4—5 етажна сграда съ 250 стаи, съ много чардаци, коридори и балкони, подпрени на стотини дебели каменни подпори (колони), обширния манастирски дворъ, високата старинна кула, прекрасната голѣма черква съ високитѣ медни кубета, надъ тѣхъ красиви кръстове, хубавитѣ колони и свѣтлата изография на арката

Манастирското здание

(предверието) — всичко това ме омая съ хубостъта си и съ светостъта си и азъ искахъ като старитѣ жени да колѣнича и да се кръстя отъ умиление, възхищение и набожностъ. На сутриньта бързахъ да срещна моя нѣкогашенъ другаръ Никола да ме разведе изъ манастира. Никола е бедно сираче, нашъ съседъ, дошълъ тукъ отъ преди две години да се учи. Намѣрихъ го въ черквата, дето помагатъ